

din *Avvenire* – 19 iulie 2016

Carrón: pentru mișcări, misiune fără granițe

Președintele Comunione e Liberazione citește documentul «Juvenescit Ecclesia»

de Francesco Ognibene

«Juvenescit Ecclesia, Biserica întinerește...»: începutul Scrisorii, adresate episcopilor Bisericii catolice, despre relația dintre harurile ierarhice și carismatice pentru viața și misiunea Bisericii, scrisoare care poartă data Rusaliilor din 2016 și semnătura Congregației pentru doctrina credinței, sună ca o afirmație plină de bucurie. Și, într-adevăr, întregul ei cuprins (5 capitole și 24 de paragrafe) este un parcurs al cărui scop este acela de a redeveni conștienți de modalitățile prin care, carismele suscitade de Spiritul Sfânt fără întrerupere, în urzeala vie a Bisericii, o întinerec permanent pe aceasta. A spus-o Conciliul Vatican II în urmă cu jumătate de secol, o spune azi, din nou, Sfântul Scaun, prin cuvinte întărite de experiență și de istorie, ambele împărtășite în această lungă, dar încă scurtă etapă post-conciliu, de Comunione e Liberazione, mișcare caracterizată de o respirație globală, dar care totuși, oriunde, poartă chipul inconfundabil al umanității fiecărui loc specific în care fiii spirituali ai lui don Luigi Giussani au ajuns pentru a transplanta carisma educativă și misionară. Don Julián Carrón e unul dintre ei, cel care e chemat să preia ștafeta solicitantă (e destinul celui care urmează după fondatori) și să o ducă în lung și-n lat, în calitate de președinte al Fraternității CI, susținut de elanul unui Papă care vorbește aceeași limbă maternă cu el.

Don Carrón, Scrisoarea are intenția de a «favoriza o participare rodnică și ordonată a noilor asocieri la comuniunea și misiunea Bisericii». Ce intenție, și ce gest, ați citit în acest document?

Un gest de paternitate a Bisericii, cu privire la darurile pe care Spiritul le suscită în ea, ca s-o întinerească, ilustrând articularea lor în raport cu harurile ierarhice. Doar dacă este înțeleasă natura acestei relații, darurile carismatice vor putea servi la creșterea comuniunii și a misiunii Bisericii.

Unul din punctele centrale ale textului se referă la raportul dintre carismă și slujirea Bisericii. Experiența CI, ce anume îi învață pe membrii săi în acest sens?

Don Giussani ne-a educat întotdeauna, nu doar prin cuvinte, ci mai ales prin gesturi, să ne punem în slujba Bisericii, și ne-a învățat asta prin modul în care lua în serios orice solicitare ce îi era adresată de către Papă sau de către episcopi, trăind ascultarea ca virtute supremă după modelul lui Cristos. În al doilea rând, invitându-ne mereu la misiune, ne educa să servim Biserica. Întreaga mișcare era percepută de el ca parte a misiunii Bisericii universale. Chiar de la început, ne-a propus să trăim dimensiunile lumesti cu acea deschidere fără limite, pe care o vedem la papa Francisc. Gândiți-vă că, primii tineri din mișcare, au plecat în Brazilia în ianuarie 1962, pentru a-l comunica pe acel Cristos care le schimbase lor viața.

În ce scop e dăruită carisma unei realități ecleziale? Și ce anume trebuie văzut în vastitatea lor cea mare?

Scopul lor este «scopul apostolic al Bisericii». Spune Sfântul Paul: «Manifestarea Spiritului îi e dată fiecăruia atât pentru utilitatea» persoanei care o primește, cât și pentru întreaga Biserică. «Fie ca totul să se înfăptuiască pentru edificare». Multitudinea lor vorbește despre condescendența lui Dumnezeu care, cu fantezia lui, îi dăruiește Bisericii sale, această varietate de carisme ca să ajungă la fiecare după propria sensibilitate, istorie sau cultură, printr-o modalitate atrăgătoare și convingătoare.

Să facem o comparație cu o realitate concretă, ca cea a unei parohii: în ce fel ar trebui să se propună prezența unei mișcări în cadrul contextului comunitar?

Atât parohia, cât și mișcarea, sunt chemate să colaboreze, în funcție de îndatoririle lor, la misiunea unică a Bisericii. Mișcările pot ajunge la oameni în mediul de lucru, de petrecere a timpului liber, în mediile educative etc, pentru a participa, mai apoi, la viața comunității creștine reunite în parohie. Așa cum se întâmplă oriunde, membrii mișcărilor colaborează de mult cu activitățile de cateheză, de caritate și cu cele liturgice, în cadrul comunității parohiale.

Ce anume a descoperit Comunione e Liberazione, de-a lungul timpului, în drumul ei în interiorul Bisericii, legat de propria misiune specifică?

Unul din aspectele cele mai relevante ale acestei Scrisori e faptul că are ca temă «asocierile de credincioși, mișcările ecleziale și comunitățile noi», toate realități caracterizate de tendința comună de a «sugera o propunere de viață creștină fundamental globală», sau «forme reînnoite ale urmării lui Cristos», fără o specificitate particulară. Noi ne recunoaștem pe deplin în descriere, conform căreia, scopul acestei agregări e acela de a duce «în noile contexte sociale, fascinația întâlnirii cu Domnul și frumusețea existenței creștine trăite în totalitatea ei». Așa cum a scris don Giussani în ultima sa scrisoare adresată lui Ioan Paul al II-lea: «Consider că genialitatea mișcării pe care am văzut-o născându-se, a fost aceea că a simțit urgența de a proclama nevoia de a reveni la aspectele elementare ale creștinismului, adică pasiunea faptului creștin ca atare, în elementele sale originare, și doar atât».

În ce fel se poate face educație pentru a înțelege ce anume le cere Spiritul Sfânt mișcărilor, în această fază pe care am putea-o defini ca o perioadă de maturitate a prezenței și a acțiunii lor?

Papa ne invită pe toți să fim o «Biserică în ieșire». Așa cum ne-a spus papa Francisc la sfârșitul adunării plenare a Consiliului Pontifical pentru laici, Biserica se adresează «mereu unor chipuri, unor minți, unor inimi ale unor persoane concrete ... lărgind orizonturile și ducând noile provocări pe care ni le prezintă realitatea ... ridicăți privirea și uitați-vă „afară”, uitați-vă la cei mulți „îndepărtați” ai lumii noastre». Doar ieșind, pentru a întâlni nevoia oamenilor, doar prin realitate și prin necesitatea oamenilor, vom putea recunoaște ce anume ne cere Spiritul Sfânt atunci când ne dă harul carismei.

La ce anume vă simțiți chemați de cuvintele și mărturia papei Francisc?

La a învăța să dialogăm cu oamenii timpurilor noastre printr-o modalitate simplă, la îndemâna tuturor: o întâlnire, care poate trezi curiozitate și dorință în interlocutorii noștri.

Având în vedere că vă puteți adresa personal, dumneavoastră ce anume le propuneți și ce anume le cereți celor care se apropie azi de realitatea Comunione e Liberazione?

Noi propunem frumusețea fascinației credinței, o credință trăită în împrejurările prezente. Cer simplitatea de a ne primi unii pe alții pentru ceea ce reușim să mărturisim, din acea fascinație, prin viața noastră, atinsă și schimbată de harul unei întâlniri.